

DRUHÁ KAPITOLA

V Langham Manor Clifford zakrúžil po príjazdovej ceste v tvare veľkej konskej podkovy a zastal pred širokým kamenným schodiskom, ktoré sa končilo pri stĺpoch podopierajúcich impozantný vstup do šľachtického sídla. Vo všetkých obkloch sa svietilo, na každom schode jasne žiarili lampáše a osvetľovali husté girlandy ruží, ktoré ovíjali každý centimeter oboch strán balustrády až po hlavný vchod. Eleanor pri pohľade na tú rozprávkovú atmosféru slastne vzdychla.

„Sme na mieste, mylady. Na pozvánke bolo napísané od siedmej do pol ôsmej, takže trištvrte na osem je viac-menej v norme.“

„Držte mi palce, Clifford,“ požiadala Eleanor.

Majordóm sa usmial. „Zvládnete to. Len by možno nebolo od vecí, keby ste sa držali čo najďalej od politiky, náboženstva a plukovníkov.“ Kývol sluhovi a dvere auta na Eleanorinej strane sa akoby zázrakom otvorili.

Na hornom konci schodiska ju už čakal Sandford, majordóm v Langham Manor.

„Dobrý večer, Sandford. Ako sa máte?“ zahlaholila ešte z auta Eleanor a zároveň sa snažila narovnať metre látky, ktoré tvorili vlečku na jej róbe.

Clifford spoza volantu zakašľal a takmer šeptom poznamenal: „Možno by nebolo od vecí, mylady, vyhnúť sa bratříckovaniu s personálom a skôr sa držať hesla *Správaj sa ako lady*.“

Zachmúrenej Eleanor sa konečne podarilo vystúpiť z auta. „Viete, Sandford, mám v pláne poslať Clifforda späť do majordómskej školy, aby sa naučil, ako sa treba zhovárať s paňou domu.“

Sandfordovi, ktorý očividne potláčal smiech, sa v očiach zablysl veselé iskierky.

„Pán Sandford, prosím, dávajte dnes večer pozor na lady Swiftovú,“ požiadal Clifford svojho priateľa. „Keby sa niečo zomlelo, viete, kde ma nájdete. Ale keby potrebovala peniaze na kauciu, tak som sa odsťahoval a neudal svoju novú adresu.“

Sandfordovi sa podozrivo zatriasli pleciami, ale rýchlo sa upokojil. „Isteže, pán Clifford. Lady Swiftová bude v tých najlepších rukách.“

Eleanor prevrátila oči a opatrne stúpala po schodoch. „Sandford, môj majordóm je ozajstný netvor. Som si istá, že vy si nedovolíte takto sa zhovárať s lady Fenwickovou-Langhamovou, však?“ Pri pohľade na jeho zhrozenú tvár kývla hlavou. „Presne ako som predpokladala. No teraz je najvyšší čas, aby sme to roztočili. Čím skôr začneme, tým skôr skončíme, to je moje heslo.“

„Pri všetkej úcte, mylady, bál je v plnom prúde. Všetci ostatní hostia prišli už pred hodnou chvíľou.“

„Aj za to je zodpovedný Clifford. Najprv narobil zbytočný rozruch okolo toho, aké šaty si mám obliecť, a potom sme sa pohádali, lebo som chcela šoférovať.“ Asi v polovici schodiska Eleanor zastala, obzrela sa ponad plece a zastonala. „Boli by ste taký láskavý a pomohli mi s tou pekelnou dlhou vlečkou? Tak sa mi zamotala, že sotva hýbem nohami.“

Sandford rozplietol guču látky a rozprestrel vlečku na schodisku. „Teraz by to malo byť v poriadku, mylady.“

Uviedol Eleanor do vstupnej dvorany vyzdobenej obrovskými väzami plnými bielych ľalií a gardénií. Keď prechádzali okolo širokého dvojitého schodiska, vo vzduchu nasiaknutom vôňou kvetov sa vznášali tóny hudby komorného orchestra.

Vošli do tanečnej sály a Eleanor mala čo robiť, aby lapila dych. Steny oválnej dvorany sýtej krémovej farby siahali do výšky dvoch poschodí. Pozlátané štukové reliéfy zdobili klenuté oblúky nad

dverami a odtiaľ sa vinuli až k stropu. Medzi každou dvojicou dvier sa v hlbokých nikách, tiež dekorovaných spleťou pozlátených vetvičiek a listov, vynímali sochy. Klenutý strop zdobili krištáľové lustre. Za zvukov orchestra na tanečnom parkete postávali dámy v závojoch dúhových farieb a zhovárali sa s džentlmenmi v čiernom s maskami na tvárach. Eleanor urobila krok vpred.

„Mylady, buďte taká láskavá, rád by som vás s vašim dovoľaním ohlásil.“

„Ach, áno. Isteže.“ Eleanor vyrastala v zahraničí v bohémskej rodine a hoci neskôr, keď jej rodičia zmizli, navštevovala prísnu internátnu školu, nikdy si dostatočne neosvojila zásady spoločenskej etikety.

Sandford mávol dirigentovi malého orchestra a ten dal muzikantom pokyn, aby hrali *sotto voce*, tichšie. Hlasy v miestnosti stíchli a všetky hlavy sa obrátili k Eleanor.

„Lady Eleanor Swiftová z Henley Hall.“ Sandford opäť mávol dirigentovi a hudba vzápätí spustila naplno.

Vysoká dáma okolo päťdesiatky s prešedivenými lokňami a tmavomodrými očami k nej natiahla ruky a vykročila po mramorovej dlážke. „Moja drahá Eleanor, tak vás tu máme, moje úbohé vtáčatko! Čože sa vám stalo?“

„Dobrý večer, lady Fenwicková-Langhamová,“ pozdravila Eleanor. „Hmm, pokiaľ viem, nič také strašné.“

„Veď ste prišli posledná a oneskorili sa o celú štvrtňhodinu. Museli sme posunúť začiatok tanečnej zábavy, aby vás Sandford mohol patrične uviesť. A oslovujte ma Augusta, drahá moja.“

„Ach, áno. Za oboje sa ospravedlňujem.“ Eleanor sa poobzerala okolo seba, aby mohla zmeniť tému. „Aká... aká nádherná sála.“

Hostiteľka sa hneď prestala mračiť. „Páči sa vám? Je to úžasný pohľad, keď je plná tancujúcich, dámy v nádherných večerných

róbach a páni vo frakoch. Veľa ráz Haroldovi prízvukujem, že by sme takéto bály mali robiť častejšie.“

Keď lord Fenwick-Langham začul svoje meno, nadšene sa prihrnul k nim. „Moja milá Eleanor, ako sa máte?“

„Veľmi dobre, ďakujem za opýtanie, uhm, Harold.“ Eleanor mala oboch Fenwickovcov-Langhamovcov rovnako rada, no predsa len sa cítila uvoľnenejšie v spoločnosti tohto trochu výstredného a menej formálneho starého pána než jeho manželky, ktorá svojím povýšeneckým správaním jasne dávala najavo, že patrí medzi spoločenskú smotánku.

„Vidím, že zatiaľ to zvládáte, ani tá vaša pekná róba nie je veľmi prepálená.“ Obrátil sa k manželke a potľapkal ju po ruke. „Dobrá práca, láska moja.“

„Čo to táraš, Harold?“

„Nič dôležité, kvet môjho života. Len ti gratulujem, že si Eleanor príliš negrilovala za to, že tak neodpustiteľne dlho meškala.“

Luskol prstami na sluhu a z podnosu zobral tri štíhle poháre šampanského. Keď jeden podával Eleanor, šepol jej do ucha: „Hrknite si trochu bublinkiek a hneď všetko pôjde ako po masle.“

Eleanor vzala pohár, no mala čo robiť, aby sa zdržala smiechu. „Vý najlepšie viete, Augusta, aké je náročné zorganizovať takéto bál.“

Obočie lady Fenwickovej-Langhamovej vystrelilo takmer k línii vlasov. „Nech to zostane medzi nami, moja drahá, ale počas príprav tejto parády som zažívala tie najhoršie nočné mory. Neverili by ste, koľkým katastrofám som dnes od štvrtej popoludní zabránila.“

Lord Fenwick-Langham prikývol. „No povedzte, nie je to tá najúžasnejšia kačica?“

Eleanor odrazu nevedela, kam pozrieť. „Prepáčte, Harold, povedali ste kačica?“

„Áno. Navonok pokojná, vyrovnaná, dokonale nad vecou ako kačica na hladine. Ale pod šatami pádluje nôžkami ako najatá!